

Jasper heeft een goed idee

'Jasper, je moet nu echt opschieten met die boterham! En Kim, jij moet je haar nog doen. Ik ga jullie fietsen alvast buiten zetten.' Mama doet de achterdeur van het slot. 'Ik word een beetje moe van dat getreuzel van jullie 's morgensvroeg.' Als mama buiten is, kijken Kim en Jasper elkaar aan. Jasper haalt zijn schouders op. 'Ik kon er gewoon niet uitkomen vanmorgen. Het was ijskoud in mijn kamer en mijn bed was zo lekker warm.'

Kim knikt. 'Volgens mij heeft het superhard gevroren vannacht. Zelfs op de binnenkant van mijn raam zat ijs.'

De achterdeur gaat weer open. 'Nou jongens, vergeet dat fietsen maar. Het heeft geijzeld, het is spekglad buiten.'

'Maar... hoe moeten we dan naar school?' vraagt Kim. 'Mogen we thuisblijven vandaag?' zegt Jasper enthousiast. Dat lijkt hem wel wat, een dagje ijsvrij.

Mama schudt haar hoofd. 'Jullie nemen gewoon de benenwagen.'

Kim zet grote ogen op. 'Lopen, bedoelt u? Dat hele eind naar school?'

Mama knikt. 'Zo ver is dat niet hoor!'

Kim kijkt sip. Bah, lopen, daar heeft ze dus helemaal geen zin in.

'Weet je wat,' zegt mama, 'ik pak de slee wel van zolder. Dan kunnen jullie daar om de beurt op zitten.'

'Ja, dat is wel leuk!' zegt Kim. Ze vindt het gelijk niet zo heel erg meer. Als ze het een beetje handig aanpakt, kan ze er vast wel voor zorgen dat Jasper haar het grootste stuk trekt. Ze zegt gewoon dat ze hem stoer vindt, dat ze trots is dat ze zo'n sterke broer heeft. Ze kent haar broertje. Dan wil hij vast het hele eind trekken om te laten zien dat hij inderdaad heel sterk is. Ze pakt een borstel uit een laatje. Jasper stopt het laatste stukje brood in zijn mond, en trekt dan snel zijn schoenen aan. 'Ik ga even buiten kijken!' zegt hij. Voorzichtig loopt hij de tuin in. Wauw, het is echt glad, zijn voeten glijden alle kanten op.

Kim staat in de open deur. 'En?'

'Dit is niet te doen. Zo gaat het uren duren voor we op school zijn.' Jasper denkt even na. Dan krijgt hij een idee. Hij glijdt over het straatje naar de schuur. Daarbinnen kijkt hij even rond. Wat heeft hij nodig? Een paar plankjes, stevig touw en heel veel spijkertjes. Snel zaagt hij de plankjes op maat.

'Jasper, wat doe je?' roept Kim.

'Even iets maken, mam! Ben zo klaar!'

Hij werkt zo snel als hij kan, maar vooral de spijkertjes is nog best veel werk. Als hij klaar is, kijkt hij tevreden naar het resultaat. 'Dit gaat echt werken,' mompelt hij in zichzelf.

'Jasper, we moeten nu echt gaan' roept Kim.

'Ik kom eraan!' roept hij terug. Snel bindt hij de plankjes onder zijn voeten. Dan gaat hij naar buiten. Mama en Kim staan in de deuropening. Kim heeft haar jas al aan. Mama kijkt een beetje nijdig. 'Waar blijf je nou toch?'

'Let op!' roept Jasper lachend. En zonder ook maar één keer te glibberen loopt hij in een flink tempo naar het huis. 'Tada! Mijn nieuwste uitvinding!' Trots houdt hij twee andere plankjes voor Kim omhoog. 'Kijk eens, deze spijkerschoenen zijn voor jou!'

Kim pakt de plankjes verbaasd aan en bekijkt ze van alle kanten. 'Je denkt toch niet echt dat ik deze dingen echt ga dragen hè?'

Jasper tilt één been op. 'Maar het werkt super!'

Kim schudt haar hoofd. 'Echt niet dat ik die dingen om doe, dan loop ik echt voor gek! Weet je wat, ik ga wel op de slee zitten, en dan trek jij mij.'

Even later lopen ze de straat uit, nagekeken door mama. 'Doe voorzichtig hè?' roept ze hen nog na. Jasper trekt, en Kim zit op de slee. Tussen haar benen liggen hun rugzakken en haar spijkerschoenen. Jasper wilde per se dat ze die dingen meenam.

Alle wegen zijn bedekt met een dikke laag ijs. De slee glijdt er gemakkelijk overheen, het kost Jasper bijna geen kracht om Kim te trekken. Even later worden ze ingehaald door een paar jongens die over

de weg schaatsen. 'Kijk nou!' lacht Jasper. 'Dat hadden wij ook kunnen doen!' zegt Kim spijtig. 'Maar dit gaat toch ook goed?' antwoordt Jasper.

Er komt een auto heel langzaam voorbijrijden. Verder is er gelukkig haast geen verkeer op straat, want de auto glijdt van links naar rechts. 'Moet je kijken, het lijkt wel of die bestuurder dronken is!' lacht Kim. Ze kijken de auto na. Een stukje verderop is een kruising. De auto moet remmen voor een overstekende fietser. Jasper houdt zijn adem in als hij ziet dat de wielen van de remmende auto niet meer draaien, maar dat de auto wel gewoon verder glijdt, recht op de fietser af. De vrouw op de fiets ziet het gevaar aankomen en geeft een ruk aan haar stuur om de auto te ontwijken. Maar daardoor schiet haar voorwiel weg en glijdt ze onderuit. 'Kijk uit!' gilt Kim. Ze slaat haar handen voor haar ogen. 'Dit gaat fout!' roept Jasper, als hij ziet hoe de fiets met veel gekraak onder de glijdende auto verdwijnt. De vrouw ligt op de straat, en de auto met de fiets eronder glijdt recht op haar af. Ze gilt van angst. Net op tijd komt de auto tot stilstand. Jasper laat het touw van de slee los en rent er zo snel hij kan op af. De fiets is half onder de auto verdwenen. De bestuurder van de auto stapt uit. Hij ziet wit van de schrik. Maar als hij naar voren wil lopen, kan hij zich nog net aan het portier vastgrijpen om te voorkomen dat hij onderuit gaat. 'Mijn vrouw had gelijk, ik had niet met de auto moeten gaan!' hoort Jasper hem tegen zichzelf praten.

De vrouw op de fiets krabbelt moeizaam overeind. Jasper helpt haar. 'Gaat het, mevrouw?'

De vrouw kijkt verslagen naar haar fiets. 'Ik had beter kunnen gaan lopen,' zegt ze, terwijl ze met een pijnlijk gezicht over haar bovenbeen wrijft.

De bestuurder is inmiddels ook naar de voorkant van de auto geglibberd. 'O mevrouw, wat erg! Bent u gewond? Zal ik een ambulance bellen?'

Ze schudt haar hoofd. 'Ik geloof dat het met mij wel gaat, meneer. Maar mijn fiets...'

De man kijkt onder de auto. 'We moeten hem eronder vandaan trekken.' Hij grijpt het achterwiel en trekt eraan. Direct glijden zijn voeten onder hem vandaan en ploft hij op zijn achterwerk op de koude grond. Met een pijnlijk gezicht laat hij het wiel weer los. 'Het is hier echt ongelooflijk glad!'

Jasper kijkt even rond. Wat nu? Dan staat opeens Kim naast hem. Ze wijst naar haar voeten.

'Misschien is jouw idee toch niet zo slecht, broertje,' lacht ze. Samen pakken ze het achterwiel vast en trekken er hard aan. De spijkers onder de plankjes dringen diep in de gladde ijslaag. Met veel geknars komt de fiets weer onder de auto vandaan.

'Dit is super, jongens!' zegt de man. Hij kijkt naar de plankjes onder hun voeten. 'Ziet u dat, mevrouw?' De mevrouw knikt. 'Wat een slimme uitvinding, die ijschoenen!' zegt ze met een bibberend lachje. Jasper voelt zich trots worden.

Als de fiets weer overeind staat, bekijkt de man de fiets. 'De schade lijkt mee te vallen, mevrouw. De koplamp is stuk, en er zit een flinke slag in het voorwiel.' Hij geeft de mevrouw een papiertje. 'Hierop staat mijn telefoonnummer en mijn adres. Ik betaal uiteraard de reparatiekosten.'

De mevrouw stopt het briefje in haar jaszak. 'Ik denk dat ik toch maar terug naar huis ga,' zegt ze.

'En ik ga mijn auto hier parkeren, en het laatste stuk lopen,' knikt de man. 'Autorijden is nu veel te gevaarlijk.'

Dan kijkt hij naar Jasper en Kim. 'Ik wil jullie heel erg bedanken voor de hulp.' Hij pakt zijn portemonnee en geeft hen allebei twee euro. 'Verderop in het dorp heb ik een oliebollenkraam zien staan. Jullie mogen vanmiddag op mijn kosten daar een paar heerlijke oliebollen kopen.'

'Bedankt meneer! Wij houden toevallig heel erg van oliebollen!'

Als ze even later op school aankomen, is de bel al lang gegaan. 'En daar zijn de laatsten,' zegt de meester als ze de klas inkomen. Het blijkt dat bijna iedereen te laat was vandaag. Maar niemand heeft daar zo'n mooi verhaal bij als zij.